סיפורו של איוואן

סקוטלנד

היה פעם איש בשם איוואן שחי עם אישתו באזור לאנלאוון בכפר חוורד.
לא הייתה לו עבודה מספקת כדי לחיות ולכן אמר לאישתו "אלך לחפש עבודה ואת תישארי כאן עד שאחזור." הוא הלך מזרחה ובסוף הגיע לחווה של איכר וביקש להתקבל לעבודה.
"ומה אתה יודע לעשות?" שאל האיכר.
"אוכל לעשות כל עבודה" ענה איוואן.
הם סיכמו שעבור שנת עבודה ישלם לו האיכר שלוש לירות. כשהגיע סוף השנה האיכר הראה לו את שלושת הלירות אבל אמר "ראה איוואן, הנה השכר שלך, אבל אם תוותר עליו אתן לך עצה טובה."
"אני רוצה את שכרי" אמר איוואן.
"לא" ענה האיכר "רק תשמע את עצתי."
"אז תאמר לי" אמר איוואן.
אמר לו האיכר "לעולם על תעזוב דרך ישנה כדי ללכת בדרך חדשה."
הם סיכמו על שנת עבודה נוספת ובסוף השנה השניה איוואן שוב קיבל עצה מהאיכר, במקום שכרו. "אל תגור בבית בו איש זקן נשוי לאישה צעירה."
כך גם קרה בסוף השנה השלישית והעצה הייתה "יושר הוא הדרך הטובה ביותר."
אבל איוואן לא הסכים להישאר יותר ורצה רק לחזור הביתה לאישתו.
"אל תלך היום" אמר בעל החווה "אישתי תאפה עוגה שתוכל לקחת הביתה לאישתך."
למחרת איוואן יצא לדרך, אך לפני כן אמר לו בעל החווה "הנה העוגה שתיקח הביתה. אבל אל תחתוך אותה עד שלא יקרה לך הדבר המשמח ביותר."
איוואן נפרד מהאיכר ומאישתו והלך בדרך הביתה. כשהגיע לאזור ווינהר פגש בשלושה סוחרים מכרים שחזרו מיריד באקסטר.
"איוואן" אמרו הסוחרים "אנו שמחים לראות אותך. איפה היית זמן כה רב?"

"שירתתי בחווה" אמר איוואן "ועכשיו אני חוזר לאישתי."
"אז בוא איתנו" אמרו.
הם הלכו עד שהגיעו לפרשת הדרכים.
הסוחרים הלכו בדרך החדשה, אבל איוואן המשיך בישנה. עוד לפני שהתרחק הרבה, על הסוחרים שהלכו בין השדות התנפלו שודדים. הסוחרים התחילו לקרוא "גנבים! שודדים!" ואיוואן ששמע אותם קרא אף הוא "גנבים!". השודדים נבהלו וברחו. הסוחרים המשיכו בדרך החדשה ואיוואן בישנה עד שנפגשו בג'ו-מרקט.
"הו איוואן" אמרו הסוחרים "אנו מחויבים לך. לו לא צעקת היו השודדים הורגים אותנו. בוא ותתאכסן איתנו על חשבוננו."
כשבאו לפונדק בו נהגו ללון אמר איוואן "אני חייב לראות את בעל הבית."
"בעל הבית?" קראו הסוחרים "למה לך בעל הבית. הנה בעלת הבית, צעירה ויפה. בעל הבית יושב במטבח."
הלך איוואן למטבח וראה ששם יושב איש זקן וחלוש, שמסובב את השיפוד. "הו, הו" אמר איוואן "לא אלון כאן. אלך למקום אחר." "אבל קודם תאכל איתנו" אמרו הסוחרים.
באותו זמן קרה שבעלת הבית הצעירה תכננה קנוניה עם נזיר מג'ו-מרקט כדי להרוג את הבעל הזקן כשהוא ישן, ולהפיל את האשמה על הסוחרים האורחים. כשאיוואן שכב בבית השכן ראה פתאום אור בחור שבקיר הפונדק. הוא קם והביט ושמע את הנזיר אומר "מוטב שאכסה את החור, כי השכנים עלולים לראות את מעשינו." הנזיר אז נעמד עם גבו אל החור בזמן שהצעירה הרגה את בעלה הזקן. אך אז איוואן הוציא את סכינו וחתך פיסת בד עגולה מגלימתו של הנזיר.
למחרת בבוקר בעלת הבית התחילה לזעוק שהרגו את בעלה. מאחר שלא היה בבית איש מלבד הסוחרים, האשימו אותם במעשה והובילו לכלא. "וי לנו, וי לנו איוואן" קראו הסוחרים "רע גורלנו. הרגו את בעל הבית ואותנו יתלו!" "לא" אמר איוואן "אמרו

לשופטים להזמין את הפושעים האמיתיים".
"אך איך נדע מי הוא הפושע?" ענו.
"מי הוא הפושע?" אמר איוואן "שיתלו אותי אם לא אוכל להוכיח מי ביצע את הפשע!"
הוא סיפר לשופט כל מה שידע ושמע, ולהוכחה הראה את פיסת הבד מגלימתו של הנזיר. מיד הסוחרים שוחררו והנזיר ובעלת הבית הצעירה הובלו לגרדום.
הסוחרים הזמינו את איוואן לבוא איתם ולהתארח אצלם, אך הוא לא הסכים אלא הלך ישר לביתו, לאישתו. כשאישתו ראתה אותו אמרה "באת בדיוק בזמן. היום מצאתי ארנק מלא כסף. אין עליו כל שם אך הוא בוודאי שייך דוכס הגדול שחי קרוב. וכשבאת בדיוק חשבתי מה לעשות בו." איוואן נזכר בעצה השלישית ואמר "נלך ונביא את הארנק לדוכס הגדול."
הם הלכו לארמון הדוכס, אך זה לא היה בבית. אזי השאירו את הארנק אצל המשרת שבשער, חזרו הביתה וחיו זמן מה בשקט ובשלום.

אך יום אחד הדוכס עבר ליד ביתם ועצר כדי לרוות את צימאונו. ואז אישתו של איוואן אמרה לו "אני מקווה שבארנק הכסף שהחזרנו לכבודו לא חסר דבר."
"על איזה ארנק את מדברת?" שאל הדוכס.
"על הארנק של כבודך, שהשארנו בשער הארמון לפני זמן מה" אמר איוואן.
"בוא ונברר את הדבר" אמר הדוכס. ואז איוואן ואישתו באו לארמון והצביעו על המשרת שנתנו לו את הארנק. הוא נאלץ להחזיר אותו ונשלח מהארמון.
יושרו של איוואן מצא חן בעיניו של הדוכס והוא קיבל אותו לשרות במקום הגנב.
"יושר הוא הדרך הטובה ביותר" אמר איוואן כשהם עברו לביתם החדש שבחצר הארמון "כמה שמח אני היום."
ואז הוא נזכר בעוגה שקיבל לדרך מהאיכר שאצלו עבד, ושזה אמר לו לאכול אותה כאשר ירגיש שמחה גדולה. הם שברו את העוגה ובפנים מצאו את שכר שלושת השנים בהן איוואן עבד בחווה.